

Resten ikke kan næres Tvivl om, idet dets Stilling altid har været for Freden imod Krigen. I øvrigt er det karakteristisk for den Situation, som er indtraadt i de senere Aar, at det nuværende liberale engelske Kabinetets fornemste Medlem, den nuværende Minister for Indien, John Morley, for nogle Aar siden, da der var Tale om Krig mellem Boerne og England — den Gang blev der desværre Krig — ved et stort liberalt Massemøde i Birmingham udtalte sin Beklagelse af, at England ikke havde et saa stærkt Socialdemokrati som Fastlandets. Thi, siger denne fremragende Politiker, Gladstones Arvtager i det nuværende liberale Kabinet, hvis England havde et saadant Socialdemokrati som Fastlandets, vilde Krigen kunne undgaas. Saa vilde det ikke være muligt for Chamberlain, for Højres Politikere, at ophidse store Dele af den arbejdende Befolkning til at tro, at en Krig med Boerne var til Lykke for England.

Den højtærede Konseilspræsident maa kende saa meget til Nationalitetskampen i Tyskland og navnlig til den lille danske Nationalitets Kamp for Bevarelsen af sin Ret til at pleje sit Modersmaal, at han ved, at de skiftende danske Rigsdagsmænd for Nordslesvig: Krüger, Junggren, Johansen og senere H. P. Hanssen-Nørremølle, altid, naar de vilde have Forespørgsler frem i Parlamentet, naar de vilde kræve Beskyttelse for deres Nationalitet, have kunnet regne med de tyske Socialdemokraters Tilslutning. Men hvor var Højre i den tyske Rigsdag? Hvor var det saakaldte nationale Parti? Det var for Undertrykkelsen af den danske Nationalitet som for Undertrykkelsen af den polske Nationalitet og for Undertrykkelse af den franske Nationalitet i Elsass-Lothringen. Hvor var Centrum? Hvor var det katolske Parti, som havde Religionen og Næstekærligheden paa sin Fane? De var for at krænke de Mænds og Kvinders Nationalitet, som leve i Nordslesvig, vore Brødre og Landsmænd. Jeg vil hævde, at de, der høre Socialdemokratiet til, have lige saa megen Interesse og Deltagelse derfor som nogen dansk Mand. Hvor var de Folk henne? De var for, at den danske Nationalitet i Nordslesvig skulde undertrykkes og knægtes. Det er en Kendsgerning, som den højtærede Konseilspræsident ikke kommer udenom, hvor smukt et Sprog, hvor elegant en Form han end anvender for at fremsætte sine Anskuelse, hvis han i øvrigt har nogen Anskuelse.

Den højtærede Konseilspræsident lod til ikke at vide noget om, at Socialdemokratiet havde stillet sig paa de undertrykte Nationaliteters Parti. Den højtærede Konseilspræsident lod i sin Tale, som om det socialdemokratiske Parti kun havde rent materielle Interesser, kun forfulgte Formaal af økonomisk Natur, ikke havde nogen Forstaaelse, Respekt eller Sans for alt det, der knytter sig til det nationale. Nu vel, spørg, undersøg, hvorledes de, der ere Socialdemokratiets første Mænd i andre Lande, have stillet sig i de store nationale Spørgsmaal, og De ville se, at ingen Mænd have udtalt sig saa dybt ærbødigt for Sprogets Ret, for Modersmaalets Ret som Socialdemokratiets Mænd. For 8 Aar siden blev der af en socialdemokratisk Medarbejder tilsendt samtlige europæisk bekendte Politikere i alle Lande en Forespørgsel om, hvorledes de stillede sig til den danske Nationalitet i Nordslesvig, til Modersmaalets Ret. Da svarede en hel Del konservative Politikere, at det, der var erobret ved Magt, forblev under Erobreren, de erklærede, at det var en Lykke og Velsignelse f. Eks. for den danske Nationalitet, at den kom til at gaa op i det store, mægtige tyske Rige. En Række liberale Politikere turde ikke udtale sig. Nogle enkelte, som Thomas Barth i Tyskland, der senere er død, stillede sig dog aabent paa Nationalitetens Side. Men Socialdemokraterne, Bebel, Liebknecht, Hasenklever og v. Vollmar, udsendte Erklæringer, der blev optrykte i „Nationaltidende“, Erklæringer, der aandede den størst mulige Forstaaelse og dyb Medfølelse og Deltagelse med de undertrykte Nationaliteter.

For Resten have Socialdemokraterne ikke indskrænket sig til at udtrykke deres Deltagelse og Medfølelse for dem, hvis Nationalitet krænkedes. Vi have ikke indskrænket os til Tale. Der sidder endnu i det tyske Parlament Mænd, som de saakaldte patriotiske Partier i 1872 satte paa Anklagebænken, tiltalte for Højforræderi. Bebel sad i Tugthuset 2 $\frac{1}{2}$ Aar sammen med Liebknecht. Og hvorfor? Fordi han i det tyske Parlament havde protesteret imod, at den tyske Nation i Kraft af den stærkeres Ret havde annekteret det gamle franske Land Elsass. Det, som de to Mænd led for den Gang, de to Taler, som Bebel og Liebknecht den Gang holdt i det tyske Parlament, da de rettede en Protest mod, at Tyskland gjorde sig til Herre over Folkets Ret til at tale sit eget Sprog, den Protest, som de to Mænd da afgav, og som medførte, at de nationale Partier satte